

Κονίτσης Σεβαστιανός: 30 χρόνια από την εις ουρανούς ανάβαση του “Υψιπετή Αετού” της Βορείου Ηπείρου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης

Συμπληρώνονται σήμερα, Πέμπτη 12 Δεκεμβρίου 2024, τριάντα έτη από την κοίμηση του μακαριστού Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κυρού Σεβαστιανού, ενός Ιεράρχη του οποίου το όνομα ταυτίστηκε με τους αγώνες για την Βόρειο Ήπειρο και ο οποίος αναχώρησε για την ουράνια Βασιλεία σε ηλικία 72 ετών.

Γεννημένος στα Καλογρηανά Καρδίτσας το 1922, σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διετέλεσε ιεροκήρυκας στη Μητρόπολη Ιωαννίνων από το 1957 ως το 1967.

Τον Ιούνιο του 1967 θα εκλεγεί Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης.

«Κατά την στιγμήν αυτή καθ' ην το πρώτον ανέρχομαι τον θρόνο τούτον, η σκέψις μου στρέφεται... προς τους αλύτρωτους αδελφούς μας της Βορείου Ηπείρου, τους στενάζοντας υπό τον ζυγόν της πικράς δουλείας, διά να τους διαβεβαιώσωμεν ότι όχι μόνο αι προσευχές μας θα τους συνοδεύουν καθημερινώς, αλλά και παν το δυνατόν θα πράξωμεν, όπως λυτρωθούν των δεσμών της δουλείας...» ανέφερε στον ενθρονιστήριο λόγου του.

Και πράγματι η βιωτή του ως Αρχιερέως, υπήρξε ένας ανιδιοτελής αγώνας για τα δίκαια του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού.

Το 1982 ίδρυσε και οργάνωσε τη Συντονιστική Φοιτητική Ένωση Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΣΦΕΒΑ).

Το 1987 ίδρυσε τον Πανελλήνιο Σύνδεσμο Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΠΑΣΥΒΑ) με έδρα την Κόνιτσα, σύνδεσμο στον οποίο συμμετέχουν επιστήμονες και στελέχη του διπλωματικού χώρου. Υπήρξε επίσης εκδότης της εφημερίδας «Βορειοηπειρωτικό Βήμα».

Ο αγώνας του για την Βόρειο Ήπειρο έφτασε μέχρι το Αμερικανικό Κογκρέσο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καταγγέλλοντας τις αυθαιρεσίες έναντι των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών. Θεσμοθέτησε τον εορτασμό της επετείου της Αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου του 1914.

Μετά την πτώση του κομμουνιστικού καθεστώτος στην Αλβανία και τη μαζική φυγή των Βορειοηπειρωτών στην Ελλάδα, από τη πρώτη στιγμή στάθηκε δίπλα τους. Παράλληλα αγωνίστηκε για τον επαναπατρισμό τους με τη βασική αρχή να μην ερημώσει η αρχέγονη περιοχή.

Ο «Υψιπέτης Αετός» παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο μια ημέρα σαν σήμερα, στις 12 Δεκεμβρίου 1994, εμπνέοντας με τον αγώνα του και την αγάπη του για τον Χριστό και την Ελλάδα.

Ο Ορθόδοξος Πατριωτισμός του μακαριστού Μητροπολίτη

Με αφορμή την επέτειο της κοιμήσεως του μακαριστού Μητροπολίτη Σεβαστιανού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος είχε γράψει το 2020 ένα άρθρο αφιερωμένο σε εκείνον, με τίτλο *“Μητροπολίτης Σεβαστιανός, ένας φωτεινός Ιεράρχης”*, στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρεται στον Ορθόδοξο Πατριωτισμό του κεκοιμημένου Μητροπολίτη. Παρακάτω παραθέτουμε το απόσπασμα από το άρθρο του Μητροπολίτη κ. Ιεροθέου:

“Ο π. Σεβαστιανός ως Όρθόδοξος πατριώτης

Άμέσως από την αρχή της επικοπικής του διακονίας ο π. Σεβαστιανός προοδευτικά έξεδήλωνε αυτό που πάντοτε είχε μέσα του, την αγάπη του προς την Πατρίδα.

Ο π. Σεβαστιανός ήταν έντονα πατριώτης, αλλά και αληθινός Χριστιανός. Άκουγε για τό δράμα τών Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων πού βρίσκονταν στήν Βόρειο Ἡπειρο καί πληγωνόταν ἡ καρδιά του. Δέν μπορούσε νά ἀντέξῃ αὐτό τό μαρτύριο πού περνοῦσαν «οἱ ἀδελφοί μας», ὅπως ἔλεγε. Ἐχυσε αἷμα γιά τήν ὑπόθεση αὐτή. Περιόδευε ὅλη τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμο γιά νά μιλήσῃ γιά τόν σεβασμό πρός τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν μας Βορειοηπειρωτῶν, γιά τό ἄνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν ἄσκηση μέ ἐλευθερία τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων.

Ἄκουγα γιά τόν ἀγῶνα του, τόν ἔβλεπα νά ὁμιλῇ σέ μεγάλες συγκεντρώσεις φοιτητῶν στήν Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις, ὅπου ἐκδήλωνε τά μεγάλα ρητορικά χαρίσματά του, ὅπως παλαιά ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου Μακάριος, διάβαζα γιά τήν παρουσία του στόν Ὄργανισμό τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, στό Κογκρέσο τῆς Ἀμερικῆς, τήν Εὐρώπη, γιά νά ὑπερασπίζεται τίς ἐλευθερίες τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἡπείρου καί τόν θαύμαζα ἀκόμη περισσότερο. Ἐβλεπα τούς κινδύνους πού ἐνέδρευαν παντοῦ, ἀφοῦ ἦταν ὁ κατ' ἐξοχήν πολέμιος τοῦ καθεστῶτος Χότζα στήν Ἀλβανία, ἀλλά αἰσθανόμουν καί τήν ἀτρόμητη διάθεσή του νά μαρτυρήσῃ ἀκόμη γιά τήν ἀγάπη του αὐτή.

Πατριώτης εἶναι αὐτός πού ἀγαπᾷ τήν Πατρίδα του στήν ὁποία γεννήθηκε, ἡ ὁποία στήν συνέχεια δηλώνει καί τήν γῆ τῶν Πατέρων, τῶν προγόνων του. Ἡ Πατρίδα γιά τόν μακαριστό Ἱεράρχη δέν ἦταν ἀπλῶς ἓνας γεωγραφικός χῶρος, ἀλλά ὁ χῶρος στόν ὁποῖο ἔζησαν οἱ Πατέρες του, καί αὐτοί δέν εἶναι οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, ἀλλά οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες καί οἱ ὅσιοι ἀσκητές.

Ἔτσι, πατριωτισμός γι' αὐτόν ἦταν ἡ ἀγάπη γιά τήν Πατρίδα καί τήν Ὁρθοδοξία, τήν λεγόμενη Ρωμιοσύνη. Μέσα ἀπό αὐτήν τήν θεολογία τοῦ πατριωτισμοῦ πρέπει νά ἐρμηνεύσουμε τήν ἀγάπη τοῦ Σεβαστιανοῦ γιά τήν Βόρειο Ἡπειρο. Δέν ἄντεχε νά βλέπῃ τούς ἀδελφούς του Ὁρθοδόξους Ἕλληνες νά στενάζουν στήν σκλαβιά, νά μή μποροῦν νά ἐκκλησιαστοῦν, νά προσευχηθοῦν δημοσίᾳ, νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, νά γιορτάζουν τό Πάσχα καί τά Χριστούγεννα καί ὅλες τίς μεγάλες ἐορτές.

Υπάρχει διάκριση μεταξύ πατριωτισμοῦ καί σωβινισμοῦ. Ὁ ὅρος σωβινισμός προῆλθε ἀπό τόν Σωβέν, τόν γάλλο ἥρωα τῆς γαλλικῆς θεατρικῆς σκηνῆς τῆς δεκαετίας τοῦ 1830, καί δηλώνει τήν ἀκραία μορφή πατριωτισμοῦ, καί τήν ὑποτίμηση κάθε ἄλλου ξένου στοιχείου πρός τήν Πατρίδα του. Ὁ γνήσιος, ὅμως, πατριωτισμός σημαίνει τήν πραγματική ἀγάπη στήν Πατρίδα, χωρίς φανατισμούς χωρίς ἀποκλεισμούς, χωρίς ἀπορρίψεις ἄλλων στοιχείων.

Αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Μητροπολίτου Σεβαστιανοῦ γιά τήν Πατρίδα του κυριαρχοῦσε μέσα στήν καρδιά του. Ἐνα βράδυ, στήν ἀρχή ἀκόμη τῆς ἐπισκοπικῆς του

διακονίας, μέ όδήγησε έξω στό μπαλκόνι τής Μητροπόλεως, μοῦ ἔδειξε τά φῶτα τοῦ Λεσκοβικίου πού εἶναι στήν Ἀλβανία καί μοῦ εἶπε: «Ἐκεῖ βασανίζονται οἱ ἀδελφοί μας ἀπό τήν σκλαβιά τοῦ καθεστῶτος Χότζα». Καί στενοχωριόταν βαθειά.

Ὁ Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός σέ μιά πολύ κρίσιμη περίοδο τοῦ ἀγῶνος γιά «τό Βορειοηπειρωτικό», ἐπισκέφθηκε τό Ἅγιον Ὅρος καί συνάντησε, μεταξύ τῶν ἄλλων μοναχῶν, καί τόν ἅγιο Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, τόν θαυμαστό ἡσυχαστή καί ἐρημίτη καί συζήτησε μαζί του τό θέμα αὐτό. Ἡ συζήτηση αὐτή εἶναι πολύ σημαντική καί θά ἔπρεπε κανεῖς νά τήν διαβάση προσεκτικά καί νά ἐντοπίση πολλά σημεῖα.

Κατ' ἀρχάς ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά δῇ τήν καθαρότητα τής σκέψεως τοῦ ἱεράρχου, τήν ἀγάπη του γιά τούς ἀδελφούς του, ἀλλά καί τήν διάθεση τοῦ μαρτυρίου του. Ἐπειτα, μπορεῖ νά δῇ τήν διακριτικότητα τοῦ παπα-Ἐφραίμ, τόν σεβασμό του στόν Ἀρχιερέα, ἀλλά καί τήν ἀγάπη του πρὸς αὐτόν. Αὐτή ἡ συζήτηση εἶναι ὑπόδειγμα συναντήσεως ἱεράρχου μέ ἐρημίτη καί δείχνει τήν προσωπικότητα τοῦ π. Σεβαστιανοῦ.

Θά ἀποσπάσω μερικά κομμάτια ἀπό τήν ἐκπληκτική αὐτή συζήτηση πού θυμίζει συζητήσεις ἀγίων Ἐπισκόπων μέ ἁγίους ἐρημίτες.

«π. Ἐφραίμ: Τιμή μας σήμερα ἡ παρουσία σας. Μεγάλη χαρά μᾶς δίνετε. Σᾶς περιμέναμε. Ὁ Σεβαστιανός στό καλύβι μας... Πολύ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Πολύ, σεβασμιώτατε.

...

π. Ἐφραίμ: ... Ἐμεῖς σᾶς βλέπουμε σάν μάρτυρα. Εἶσθε μάρτυρας. Καί ἔχετε συνεχές μαρτύριο, σεβασμιώτατε.

...

Σεβαστιανός: Τώρα, Γέροντα, νά σέ ρωτήσω. Συναντῶ ἀντιδράσεις. Καί ἀπό Χριστιανούς ἀκόμη. “Τό παρακάνει, λένε, “ὁ Σεβαστιανός. Συνέχεια γιά τή Βόρειο Ἥπειρο μιλάει. Ὑπάρχουν κι ἄλλα πνευματικά θέματα. Ἄς σταματήσουμε τώρα”. Ἐσύ, τί λές; Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σου;

π. Ἐ.: Ὅχι, σεβασμιώτατε. Δέν ἔχουν δίκιο. Μήν ἀκοῦτε. Νά σταματήσουμε; Μά δέν σταμάτησαν τά μαρτύρια. Συνεχίζονται. Γι' αὐτό κι ἐσεῖς συνέχεια νά μιᾶτε καί νά ἀγωνίζεσθε. Κι ἐμεῖς συνέχεια θά προσευχόμαστε. Αὐτό εἶναι τό πνευματικό θέμα. Τά ἄλλα ξεγελοῦν.

Σεβ.: Θέλω, Γέροντα, νά μοῦ πείς· βαθιά – βαθιά στήν καρδιά σου ἔτσι νιώθεις γιά μένα καί τόν ἀγώνα πού κάνω; Πῶς ἀκριβῶς αἰσθάνεσαι; Μή μοῦ τό κρύψεις. Πές τό μου.

π. Ἐ.: Πῶς αἰσθάνομαι γιά σᾶς! Αἰσθάνομαι... Νά κάνω τήν κίνηση; Ἐτσι μοῦ ῥχεται... Εἶναι ὅμως κι ἄλλοι μπροστά. Νά μή μᾶς παρεξηγήσουν, σεβασμιώτατε... Καταλαβαίνετε πῶς αἰσθάνομαι! ... (Σηκώθηκε νά τόν ἐναγκαλισθεῖ).

Σεβ.: Μέ ἀνακούφισες πολύ, Γέροντα. Θά συνεχίζω μ' ὅση δύναμη ἔχω. Ἀφοῦ συμφωνεῖς κι ἐσύ.

...

Σεβ.: Δῶσ' μου τήν εὐχή σου, Γέροντα. Τήν ἔχω ἀνάγκη.

π. Ἐ.: Τί νά τήν κάνεις τήν εὐχή; Τόσο τή θέλεις;

Σεβ.: Δῶσ' τη μου. Νά φύγω γεμάτος.

π. Ἐ.: Ἀφοῦ ἐπιμένεις. Νά τήν ἔχεις (μέ ἔμφαση). Ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ, σεβασμιώτατε. Κι ἐγώ νά ἔχω τήν εὐχή σας».

Πέρα ἀπό αὐτό ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός ἀγαποῦσε μιά ἄλλη Πατρίδα, τήν ἀληθινή γενέτειρά του, ἀπό τήν ὁποία προῆλθε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐα, καί ἐπιθυμοῦσε τήν ἐπαναφορά του στόν Παράδεισο. Τό καλύτερο τραγούδι του πού μᾶς τραγουδοῦσε ἦταν γιά τήν «λαμπροτέρα ἡλίου γῆ», πού εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο τραγουδοῦσε μέ τήν γλυκύτατη καί δυνατή φωνή του.

«Λαμπροτέρα ἡλίου ἡ Γῆ,

ἦν σαφῶς διορῶμεν μακράν,

λευχειμῶνων ἀγγέλων μονή,

κοσμουμένη μέ θείαν χαράν.

Ναί ἐκεῖ, ναί ἐκεῖ, θέλομεν ποτέ συναντηθῆ,

ὦ Πατρίς οὐρανία, τρισευδαίμων καί τρισποθητή».

Ἐτσι, ὁ μακαριστός Σεβαστιανός δέν ἦταν ἀπλῶς ἓνας ἀγω-νιστής ἱεράρχης, ἓνας καλός Κληρικός, ἀλλά ἓνας ἅγιος Ἐπίσκοπος, ἓνας λαμπρός ἱεράρχης μέσα στό πνευματικό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ποτέ δέν ἔφυγε ἀπό τόν νοῦ μου ἡ μεγάλη προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανοῦ. Ὅλα τά αἰσθήματά μου καί τίς ἐντυπώσεις μου ἀπό

τήν διαρκή ἐπικοινωνία πού είχα μαζί του τά ἔχω ἀποτυπώσει σέ ἓνα βιβλίο πού ἔγραψα μέ τίτλο «Παλαιόν ὄφλημα».